

Шопа бѣ вихъръ ; Павелъ — стихия.

Колкото повече Шопа счестяваше стѣпки — толкова поувлечено, Павелъ биеше даарето ; толкова по-гѣвко и сръчно приклѣкваше и съ измѣреностъ удряше ту едно, ту друго колѣно о пода ; огѣваше се на кобилица и съ чудна леснота и красиво подемане на рамене, залита напрѣдъ, като да литне и застава правъ като кацналъ соколъ, готовъ пакъ да литне и пакъ да се изправи.

А даарето ехти и сѣкашъ разказва онова, що душата на играча изживѣва въ тѣзи мигове.

Играта се разгаряше като раздуханъ пламъкъ ; измѣренитѣ движения, одухотворени отъ буйна младостъ, се ваяха като ненагледни видения. Ду-